

De brievenwinkel van Seoul

Baek Seungyeon

*De brievenwinkel
van Seoul*

ROMAN

Vertaald uit het Koreaans door Teun Meeuwsen

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8286-4
ISBN 978-94-023-2432-7 (e-book)
ISBN 978-90-528-6880-6 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: 편지가게 글월 (*Pyeonji gage geulwoll*)
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Mina FZ
Auteursfoto: © Studio Meaning9
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 편지가게 글월 by 백승연
© 2024 Baek Seungyeon / Storyplus
© 2025 Nederlandse vertaling Teun Meeuwssen en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

This translated edition is published by arrangement with TXY (of TOYOU'S DREAM) c/o Shinwon Agency through Peters, Fraser and Dunlop Ltd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Personages

Medewerkers Geulwoll

Hyoyeong U (vrouw, 27 jaar)

Afgestudeerd aan de filmacademie droomde ze ervan om een filmregisseur te worden. Tegenwoordig werkzaam bij Geulwoll in de wijk Yeonhui. Degelijk en een perfectionist. Luistert oprecht naar anderen en dankzij die kwaliteit past ze goed in Geulwoll.

Seonho Kang (man, 34 jaar)

Studeerde aan dezelfde universiteit als Hyoyeong. Zijn droom was om acteur te worden, maar nadat hij zich realiseerde dat zijn talent ontoereikend was, stopte hij met de opleiding en opende de brievenwinkel Geulwoll. Heeft de opvoeding van de kinderen op zich genomen, zodat zijn vrouw, die net hun tweede kind ter wereld heeft gebracht, zich kan concentreren op haar maatschappelijke carrière.

Klanten

Yeonggwang Cha (man, 29 jaar)

Tekenaar van *webtoons*. Zijn debuut werd grandioos ontvangen, maar nu worstelt hij met zijn tweede webtoon, waardoor hij aan slapeloosheid lijdt. Hij woont in een studio op de vierde verdieping van het Yeonhwa-appartementengebouw, tegenover Geulwoll.

Minjae Seong (man, 39 jaar)

Accountant bij een groot bedrijf. Ooit was het zijn droom om een romanschrijver te worden, maar hij koos voor de reali-

teit. Bezoekt vaak Geulwoll omdat hij zijn eigen verhaal kwijt kan in brieven. Modeminner die altijd gekleed gaat in een net pak met een vlinderdas.

Euna Kweon (vrouw, 45 jaar)

Eigenaar van makelaardij Hobak in Yeonhui. Leerde Hyoyeong kennen toen ze haar aan een studio hielp. Ze is ook de echtgenote van de eigenaar van de bakkerij op de begane grond onder Geulwoll. Het is haar grote wens om eens met haar norske echtgenoot op vakantie te gaan naar het buitenland.

Weoncheol Keum (man, 57 jaar)

Directeur van de basisschool in Yeonhui. Verloor zijn vrouw door een ziekte, en komt zo nu en dan bij Geulwoll om via de penvriendenservice brieven aan onbekenden te schrijven waarin hij zijn vrouw beschrijft. Hij is een romanticus en draagt een stijlvolle Schotse baret.

Juhye Jeong (vrouw, 24 jaar)

Medewerker van het postkantoor in Yeonhui. Hoewel ze op een postkantoor werkt, heeft ze de grootste moeite met brieven schrijven. Gaat alleen maar van haar huis naar haar werk en krijgt daardoor het gevoel dat haar leven de saaie fase in is gegaan. Weet niet wat ze leuk vindt in het leven en ontmoet zo Hyoyeong.

Yeongeun Mun (vrouw, 25 jaar)

Singer-songwriter. Presenteert haar eigen radioprogramma. Als ze op bezoek is in haar geboortewijk Yeonhui, komt ze in Geulwoll toevallig in aanraking met een indrukwekkende brief, die ze wil delen met haar luisteraars.

Eunchae Song (vrouw, 27 jaar)

Oud-studiegenoot van Hyoyeong. Droomt er net als Seonho

vroeger van om acteur te worden en worstelt om dat te bereiken. Anders dan Hyoyeong is ze rechtdoorzee en levendig van karakter, maar vanbinnen voelt ze zich onrustig en depressief.

Andere personages

Hajun Kang (jongen, 6 jaar, zoon van Seonho)

Sohui Eun (vrouw, 34 jaar, vrouw van Seonho)

Yeonu Seo (man, 18 jaar, werkstudent bij Geulwoll)

Sanghyeon Pak (man, 19 jaar, jongere broer van Yeonggwang)

Hyomin U (vrouw, 32 jaar, oudere zus van Hyoyeong)

De ouders van Hyoyeong

Inhoud

Proloog	11
Ook zonnestralen hebben een geur	13
Als je je leven wil retourneren	45
De handen die over een brief bewegen	77
De romanticus Weoncheol Keum	123
Vergane glorie	159
Kerstmis in Geulwoll	203
Iedereen heeft wel een niet-verzonden brief	241
Epiloog: wij proberen altijd elkaar te beroeren	287
Klanten uit een andere dimensie	313
Een brief die niet verstuurd kon worden	314
Noot van de vertaler	317

Proloog

Aan Hyoyeong

Dag Hyoyeong.

Dit is alweer de vijfde brief die ik aan je stuur. Het is wonderlijk dat ik er niet toe kom te bellen of een bericht te sturen, maar in een brief niet om woorden verlegen zit.

Ik maak het goed. Het voelt alsof de brieven die ik je stuur als ademwolkjes verdampen in de lucht, omdat er nooit een antwoord komt.

Maar als ik op deze manier niet kan ademen, dan voel ik me weer beklemd, dus schrijf ik nu toch maar weer een brief.

Hyoyeong,

Als je helemaal niets doet, gaat de tijd toch voorbij. Zomaar. Of nee, misschien mistroostig. Alsof de tijd me op de hielen zat heb ik altijd hard gestudeerd en als een kip zonder kop rondgerend, uit angst dat ik achterop zou raken. Maar dat blijkt helemaal niet nodig; ook als je dat niet doet, overleef je het wel. Hoe wonderlijk en comfortabel is een leven waarin niet veel gebeurt. Ik ben nu de dertig gepasseerd, maar dit wist ik niet.

Maken papa en mama het goed? Deze hele tijd heb ik ze nog niet één keer geschreven. Ik maak me zorgen dat zij deze brief misschien eerst zullen lezen. Want zij zijn immers

van die mensen die meteen een brief terugsturen. En daarom vind ik het nog moeilijker om ze te schrijven, snap je? Daarom heb ik in grote letters jouw naam op de envelop geschreven. Zodat alleen jij hem leest. Want jij gaat me zeker niet terugschrijven.

Ik ben nu in Ulsan, bij een klasgenootje van de basisschool. Ik heb afgesproken dat ik haar maar precies een week tot last zal zijn, dus als iemand een brief hiernaartoe stuurt, zal ik die niet ontvangen.

Mochten papa en mama hiernaartoe willen schrijven, leg ze dat dan alsjeblieft goed uit.

Hyoyeong,

Als ik in het donker alleen op bed lig, dan voel ik me als plankton dat in de zee ronddrijft. Of als een of andere bacterie die een cel is binnengedrongen. Als ik zonder ogen, oren en mond geboren was, had ik kunnen leven als een organisme dat niemand pijn doet.

Wat ben ik weer deprimerend aan het doen. Ik wilde een nieuw vel papier pakken om opnieuw te beginnen, maar ik heb geen papier meer dus laat ik het maar zo. En als ik het doorkras met balpen, dan lijk ik nog meer een waardeloze zus, dus verstuur ik hem zo.

Word niet verkouden met dit koude weer. Draag mijn winterkleren maar die nog thuis liggen.

Het ga je goed, Hyoyeong.

Van je zus

Ook zonnestralen
hebben een geur

‘Mijn hemel, wat nu? Je zus is opgelicht,’ zei Hyoyeongs moeder, die ineengezakt in het portiek stond, tegen Hyoyeong, die net thuiskwam. Het was oktober. Een kleurig herfstblad zat ondeugend vastgeplakt aan de rieten mand die mama vastgeklemd hield. Zonder in snikken uit te barsten ratelde ze verder: ‘Hoe kan dat nu gebeuren met je zus?’ Ze hadden hun schoenen nog niet eens uitgetrokken.

Inderdaad: hoe? Al sinds de kleuterschool was de scherpzinnigheid van Hyoyeongs zus Hyomin de trots van het gezin geweest. Soepel was ze naar de talentenklas overgegaan, alsof het een spelletje touwtjespringen was, en in wiskundewedstrijden had ze vaak prijzen behaald. Vanzelfsprekend koos ze alle mogelijke vakken op de middelbare school, en voor elk vak hoorde ze dan ook nog bij de besten. Dat juist zij het hele vermogen van het gezin had ingezet op de woorden van een collega met wie ze samen een instituut voor bijles wilde oprichten, en dan werd opgelicht!

Vervolgens kwam papa aangerend. Hij had de wasserette vroeg gesloten en zijn uitdrukking weerspiegelde een nog grotere ontredde. Het was de uitdrukking van iemand die zich niet kon voorstellen dat zijn dochter, die was afgestuurd aan de Nationale Universiteit van Seoul en vervolgens moeiteloos was doorgestroomd naar een promotieplek, zich zo simpel had laten beetnemen. Dus toen dochterlief vertelde dat ze het promotietraject afbrak en een bijlesinstituut ging oprichten, ging er geen enkel alarmbelletje rinkelen. Hyomin, slim als ze was, zou wel weten waar ze mee bezig was, toch?

‘Ik kan Hyomin niet bereiken.’

Papa stond buiten adem met zijn telefoon in zijn handen. De drie stonden hutjemutje op elkaar gepakt in de smalle

portiekopening, hun schoenen nog aan. Hyoyeong was net terug van twee dagen filmen en stond er verdwaasd en met holle ogen bij. Alsof ze in een droomtoestand verkeerde, had ze maar half meegekregen dat haar zus was verdwenen.

Na vier dagen had Hyomin mama gebeld en alleen maar gezegd dat ze het goed maakte; daarna had ze haar telefoon uitgezet. Papa, die een lening had afgesloten voor Hyomin terwijl ze het toch al niet breed hadden, besloot om de openingstijden van zijn wasserette uit te breiden van zes naar zeven dagen. Mama, die geld had geleend van haar broer, nam een bijbaan als bezorger van bijgerechten om die schuld af te lossen.

En Hyoyeong deed helemaal niets. Ze had het druk met haar afstudeerfilm voor de filmacademie. In de groepschat van het gezin kwam zo nu en dan de vraag of ze al iets van haar zus had gehoord, maar dat negeerde ze. Ze vond de bezorgde en gespannen reactie van het gezin een beetje stompzinnig. De broer van haar moeder vroeg of het misschien zo was dat Hyomin niet capabel genoeg was om te promoveren, in plaats van dat ze zelf gestopt was met het traject. En dit was de oom die een fruitmand had gestuurd op de dag dat Hyomin haar mastertitel had gehaald. En op een dag was mama bijgerechten aan het bezorgen bij een appartement, toen ze zich verstepte op de trap en haar heup blesseerde.

‘Jullie hebben haar grootgebracht met het idee dat ze de steunpilaar van het gezin zou worden of zoiets, en kijk nu eens! Ze is laf als een schijterd weggevlucht!’

Bij de aanblik van mama in een ziekenhuisbed met de heupoperatie net achter de rug, kon Hyoyeong haar woede niet langer bedwingen. Misschien kon ze wel niet verkroppen dat haar zus had gefaald, haar buitengewone zus die altijd voorlag op anderen. Maar dan nog; het was toch niet goed te praten dat een volwassene, de dertig al gepasseerd, het gezin zo onverantwoordelijk in de steek liet?

Hyoyeong gaf het filmen op om voor mama te zorgen. Haar filmsubsidie ging naar het volgende filmproject op de lijst en ook haar camerateam ging soepel over naar dat project. Als je haar had gevraagd of ze niet boos was om zo veel onrecht, dan zou ze niet meteen hebben kunnen antwoorden. Feit was dat met de verdwijning van haar zus ook Hyoyeongs geloof in haar film in rook was opgegaan. Het was alsof beide zussen samen putten uit een reservoir van zelfvertrouwen dat nu ineens helemaal opgedroogd was. Zowel haar zus als haar film was de weg kwijt. Op dat moment begonnen de brieven van Hyomin te komen, en op de envelop stond altijd 'Aan Hyoyeong' geschreven.

2

Hyoyeong werkte een week bij de brievenwinkel genaamd Geulwoll. Ze had een studio gevonden in de buurt van de winkel en het kostte precies tien minuten om op haar werk te komen. In die tien minuten kon ze vier van haar favoriete nummers beluisteren. Op weg naar haar werk lag Yeonhui er knus en stil bij. Oude woonhuizen; oude woonhuizen die gerestaureerd waren en verbouwd tot koffietentje; lichtgroene bussen die ijverig heen en weer reden, en ook zag ze vaak honden die volop genoten van de ochtendzon tijdens hun uitlaatrondje. Precies op het moment dat het vierde nummer afgelopen was, stond Hyoyeong voor het Yeon-gung-gebouw, waar de heerlijke geur van boter haar tegemoetkwam uit de bakkerij op de begane grond. Een geur waardoor je vanzelf diep inademde. ‘Daar zijn we weer.’ Door deze woorden als een soort bezwering uit te spreken, acclimatiseerde Hyoyeong aan de ineens veranderde omgeving en kreeg ze de energie om in één de keer de trap op te lopen naar de derde verdieping, waar Geulwoll gevestigd was. Het was een oud gebouw met wat hoge treden, en de met cement bestreken muren voelden vochtig aan. Maar de vertrouwde geur van versgebakken brood die van de begane grond opsteeg, leek de ingetrokken kou van het gebouw wat te compenseren.

Energiek beklom ze de trap langs de zilvermetalen reling en aan de rechterkant verscheen een lichtblauwe stalen deur waarop in een witte cirkel, rond als een kiezelsteen, de naam GEULWOLL was aangebracht. Hyoyeong nam haar oortjes uit en opende de stalen deur. En daar ontvouwde zich een andere wereld.

‘Je bent vroeg!’

‘Ik moest nog wat briefpapier inpakken,’ antwoorde Hyo-

yeong kort op Seonho's groet en ze zette haar zwarte schouder-tas onder de toonbank neer. Seonho, de eigenaar van Geul-woll, had zitten springen om nieuw personeel omdat hij het druk had met de zorg voor zijn onlangs geboren dochter. Op dat moment was hij toevallig in contact was gekomen met Hyoyeong, die naar Seoul was gevlucht en met wie hij op dezelfde universiteit gezeten had.

'Je zei dat je geen brief meer kon zien, wat een incasseringsvermogen!'

Sinds vijf maanden kwamen er brieven van Hyomin aan bij het ouderlijk huis. Soms één per twee weken, soms één per maand. Ze lagen op de schoenenkast op haar te wachten, maar Hyoyeong had ze nog niet één keer geopend. Toen er drie brieven lagen, legde papa ze op het bureau van Hyoyeong, die ze bij wijze van antwoord dubbelvouwde en in de prullenbak deponeerde. Maar ook al kreeg haar zus geen antwoord op de brieven, ze bleef ze sturen. Toen Hyoyeong in de brievenbus de vijfde brief van haar zus ontdekte, besloot ze te vertrekken. Het was de eerste keer in haar zevenentwintig levensjaren dat ze het huis uit ging.

'Wat doe je eraan? Waarheen je ook vlucht, je neemt altijd jezelf mee.'

Seonho haalde zijn schouders op en maakte een stapeltje van de brieven die op de toonbank lagen. Op elke envelop stond iets geschreven en Hyoyeong keek hem vragend aan.

'Nog eventjes en onze Hayul is honderd dagen. Het zijn uitnodigingen, en ik heb er meteen een boodschap bij geschreven.'

Op het eerste gezicht waren het wel meer dan vijftig uitnodigingen, wat niet verwonderlijk was, want tijdens zijn studie was Seonho al populair geweest. Toen ze op de adressenlijst van de genodigden keek, kwam de helft van de namen Hyoyeong bekend voor.

'Dat zijn er nogal wat. Heb je ze allemaal een brief geschreven?'

‘Tja, ik ben wel zogenaamd de eigenaar van een brievenwinkel, hè. Dan moet dit wel lukken.’

Hyoyeong was bezig met een droge handdoek de houten ladekast te boenen waarin briefpapier, pennen, enveloppen en dat soort dingen lagen uitgestald, toen er een telefoontje kwam op de smartphone van Seonho. De dringende stem van de schoonmoeder van Seonho die in de telefoon klonk was zelfs voor Hyoyeong te horen. Ze was op Hayul aan het passen, maar moest dringend iets anders doen en het leek erop dat Seonho onmiddellijk thuis nodig was. Seonho zei dat hij meteen zou komen en beëindigde het gesprek.

‘Sorry Hyoyeong, vandaag is je laatste inwerkdag, maar ik moet er al vandoor.’

‘Geen probleem. Ik denk dat ik het werk wel zo ongeveer doorheb.’

Met een blik waaruit vertrouwen sprak keek Seonho haar aan en hij wilde de winkel verlaten, maar toen bleef hij staan.

‘Zou je de brieven op de post kunnen doen? Ik heb nog niet alle adressen op de enveloppen geschreven, maar je hoeft ze pas uiterlijk morgen voordat je naar je werk gaat te posten.’

‘Adressen noteren en morgenochtend naar het postkantoor, begrepen!’

‘Tenk joe!’

Nadat Seonho was weggegaan, genoot Hyoyeong een poos van de stilte en verlegde daarna haar aandacht naar het raam aan de linkerkant. De maartse hemel ademde kalmte en helderheid, en de helft van het raam werd gevuld door bergkammen waaronder huizen dicht op elkaar stonden. Het leek wel een schilderij, hoe de grijze, oranje en rode daken op elkaar gestapeld waren.

Dit uitzicht was de reden dat ze besloten had om bij Geulwoll te gaan werken. Als ze naar het knusse tafereel in het raam keek, dan voelde het niet langer ongemakkelijk of stressvol om helemaal niets te doen. Ze kreeg het gevoel alsof

ze getroost werd; het was voldoende om alleen maar te zijn en dat was de energie die ze op dit moment het meest nodig had.

Ze stond voor de toonbank en keek naar beneden naar de grijze tinten van de zee, terwijl de zonnestralen door het raam kwamen in de vorm van een trapezoïde en zich dan nestelden op de neuzen van haar All Stars. Alleen al door de aanblik van de zonnestralen voelde ze haar tenen opwarmen, en Hyoyeong wriemelde ze wat heen en weer in haar schoenen.

Naast het uitzicht buiten het raam was er nog iets wat Hyoyeong beviel, en dat was de kleur van rijpe abrikozen waarin het interieur van de winkel geverfd was. Als ze naar de abrikozenkleur keek die de muren bedekte maar de oneffenheden op natuurlijke wijze door liet schijnen, kreeg ze het gevoel alsof ze in een doosje zat dat gevuld was met allerlei voorwerpen uit haar jeugd, zoals ringen en haarelastiekjes. Alsof ze naar al haar geliefde spulletjes keek die bij elkaar lagen. En uit dat prettig ontspannen gevoel ontstond onverwachts een soort intieme band met de winkel. Zo was er in een oogwenk een week verstreken sinds ze bij Geulwoll was komen te werken.

Nadat ze de voorraad van de uitgestalde artikelen had gecontroleerd, pakte ze het vouwbeentje om de nieuw binnengekomen brieven te vouwen zodat ze in de enveloppen konden. Dat was een stuk gereedschap dat je gebruikte bij leerbewerking om leer te vouwen, of zoals nu voor papier. Het zag eruit als een lange liniaal en het oppervlak was glad, waarschijnlijk doordat Seonho het zo vaak gebruikte en het roetsjende geluid waarmee het vouwbeentje over het voorgevouwen papier streek was erg aangenaam. Zonder dat ze het zelf doorhad, masseerde Hyoyeong de wond in haar hart door dit wat repetitieve werk te doen.

Op dat moment kwamen een jongen en een meisje van begin twintig Geulwoll binnen.

‘Wauw, het is heel anders dan van buitenaf gezien!’

‘Dat zei ik toch. Je zintuigen worden hier echt geprikkeld, hè?’

Gezien het feit dat ze doordeweeks en overdag de winkel bezochten, waren het waarschijnlijk studenten of freelancers. Het meisje had een zilverkleurige leren *slingbag* over haar schouder, en over een zwarte top droeg ze een geel vest met daaronder een blauwe cargorok. De jongen had zijn haar lang van achteren en droeg een corduroy broek met wijde pijpen. Ze zagen eruit als moderne jongeren die wisten hoe zich te kleden.

‘Ji-eun heeft een brief geschreven waarin ze sorry zegt, en het briefpapier was erg mooi. Dus toen ik vroeg waar ze het gekocht had, zei ze dat ze het hier gevonden had.’

‘Je hebt elke week ruzie met haar, maar toch blijven jullie vrienden?’

‘Het is maar ruzie. Je kunt het toch weer bijleggen? En hoe lief is het dat ze sorry zegt met een brief, en dat in deze tijd!’

Hyoyeong stond stilletjes bij de toonbank inpakwerk te doen, terwijl ze luisterde naar de gesprek van het stel dat kwetterde als mussen. Ze was bezig kleine kaartjes in doorzichtige enveloppen te doen.

Het meisje draaide zich om naar de toonbank en vroeg: ‘Trouwens, wat voor diffuser gebruikt u hier? Het lijkt wel alsof we midden in een bos staan.’

Hyoyeong bleef stokstijf stilstaan, alsof ze bevroren was bij tikkertje. Ze probeerde zichzelf altijd zoveel mogelijk onzichtbaar te maken, zodat klanten hun aandacht konden richten op de artikelen die in Geulwoll verkocht werden. Door bijvoorbeeld inpakwerk te doen achter de vitrage die een deel van de toonbank aan het zicht onttrok, en zeker geen blik te werpen in de richtingen van klanten. Ze bedacht dat het lang geleden was dat ze zo oog in oog met iemand had gepraat.

‘Het is geen diffuser, maar interieurparfum. Hieronder ziet u het in de vitrine staan.’

De parfum heette ‘inkthout’ en zoals het meisje zei ver-

spreidde het een frisse geur, als van een bos. De vrouw van Seonho wilde beslist bepalen hoe het in Geulwoll rook, al het andere was haar om het even, en ze had stad en land afgelopen om deze geur te vinden. Het frisse aroma van eucalyptus en de zware toets van de inkt creëerden een serene sfeer in de winkel.

‘Ah, juist, het is deze.’

Het meisje stond voorovergebogen met haar handen op haar knieën en ook de jongen boog zich voorover en bekeek de ‘inkthout’-parfum die onder de toonbank stond uitgestald. Het meisje bracht het flesje naar haar neus. Hyoyeong keek toe, geamuseerd door het stel dat ervan leek te genieten om als katten zo ontspannen hun gang te gaan.

‘Waarom staat hier een tafel?’

De jongen wees naar de grote tafel en de designstoel. Hoewel de winkel niet ruim was, stond er een tafel voor de penvriendenservice. Seonho wilde dat klanten, als ze er toch al waren, in de winkel hun brieven zouden schrijven, en het maakte hem niet uit dat er door de tafel minder ruimte was om koopwaar uit te stallen.

‘Mensen die de penvriendenservice bestellen, kunnen aan de tafel hun brief schrijven. En ook mensen die gewoon een brief willen schrijven, dus niet per se met een penvriend, kunnen er gebruik van maken.’

‘Penvrienden?’ vroeg het meisje met grote ogen en Hyoyeong wees haar de bak met brieven van penvrienden aan. De penvriendenservice van Geulwoll hield het volgende in. Mocht je een brief willen schrijven aan iemand die dicht bij je stond of juist iemand die je niet kende, om die persoon aan te moedigen of te steunen, dan kon je dat doen op speciaal briefpapier van Geulwoll. Op de bijbehorende envelop omcirkelde je dan een of meerdere woorden die jou beschreven, en bij wijze van postzegel kon je een vierkante sticker plakken met daarop je eigen embleem getekend. Nadat je een brief had geschreven, die slechts door één persoon ontvangen zou worden, kon je zonder dat je elkaars identiteit kende een oprechte

briefwisseling voeren. Geulwoll nam de rol van postbode op zich en verzorgde verder alles.

‘Wilt u het eens proberen?’ stelde Hyoyeong met een glimlachje voor, waarop het meisje naar de bak keek die in vierkante vakken verdeeld was. Op elke envelop zat een plakpostzegel met daarin het eigen embleem getekend door de verzender. En in elke linkeronderhoek stond een cirkel om een paar woorden uit een opsomming geschreven, zoals: vrolijk, ontspannen, slim, piekert, houdt van boeken lezen, zoekt schoonheid, sociaal, verveeld, heeft genoeg aan drie kopjes koffie per dag, playboy, vol verlangen, aangenaam, efficiënt, pessimistisch...

Het meisje had met interesse de envelop bekeken, maar legde hem meteen weer terug in de bak. De jongen spoorde haar aan om het eens te proberen, waarop het meisje met een wat ongemakkelijke glimlach haar hoofd schudde.

‘Ik heb sinds de lagere school geen brief meer geschreven, ik geloof niet dat ik het nog kan. En dan is het ook nog aan een onbekende, niet eens aan een vriendin.’

‘Doe toch niet zo moeilijk!’

‘Schrijf jij hem dan!’

Hierop veranderde de serieuze uitdrukking van de jongen in een glimlach. ‘Volgens mij zou het mij ook niet lukken.’

Lachend, alsof ze wel wist dat hij dat zou zeggen, rekende het meisje af voor een kaart met een afbeelding van ridder-spoor erop. Ze bewonderden even het uitzicht uit het raam, groetten kort en verlieten toen de winkel. Zodra hun stemgeluid wegstierf, werd Geulwoll gevuld met stilte. Hyoyeong ging naar de penvriendenbak en schikte de brieven, zodat ze allemaal weer één kant op stonden. Ineens be kroop haar de gedachte dat ze zelf ook al lang niet meer een brief aan iemand had geschreven.

Het onderdeel waarop Hyoyeong met haar slimme zus kon wedijveren, was brieven schrijven geweest. Haar zus, die vijf jaar ouder was, kon al opgaven oplossen van de onder-